

Til § 4.

Der haves for Tiden ikke Hjemmel til ved særskilt Ansættelse at inddrage under Ligningen Personer, som paa den Tid, da Mandtalslisten blev affattet, havde Ophold i Kommunen, men ved en Fejltagelse ikke ere blevne optagen paa Listen. Denne Mangel foreslaas afhjulpen ved Tilføjelsen til sidste Punktum i Paragraffen.

Til § 5.

Paragraffen indeholder i den foreslaaede Affattelse følgende nye Bestemmelser:

Det fastslaas for det første udtrykkeligt, at den, der fraflytter en Kommune skal svare Skat til denne, indtil han bliver *ansat til at svare Skat* til den Kommune, til hvilken han er flyttet; det er altsaa ikke tilstrækkeligt, at han opfylder Betingelserne for at kunne sættes i Skat i sidstnævnte Kommune, naar dette ikke virkelig sker.

Det nye 2det Punktum gaar ud paa, at Personer, som ere fraflyttede en Kommune, men som vende tilbage til denne inden Forløbet af 3 Maaneder og uden i Mellemtiden at have haft skattepligtigt Ophold i nogen anden Kommune her i Landet, i Mellemtiden vedblive at være skattepligtige til Kommunen. Bestemmelsen vil formentlig have praktisk Betydning i Tilfælde, hvor større og tæt bebyggede Kommuner med en Befolkning, der hyppigt skifter Bopæl, støde op til hinanden, f. Eks. København og dens Nabokommuner.

Slutningsbestemmelsen, hvorefter den, der tager midlertidigt Ophold i Udlandet, vedbliver at være skattepligtig til den Kommune, hvori han indtil da havde fast Ophold, for saa vidt og saa længe han bevarer sin Bopæl i denne, fastslaar udtrykkeligt, hvad der formentlig allerede nu er gældende Ret.

Til § 6.

Ifølge Paragraffens 2det Stykke er et Dødsbo skattepligtigt til Opholdskommunen, naar en af den afdøde dreven Næring fortsættes for Boets Regning. Da det i Praksis antages, at Boet kun er pligtigt at svare personlig Skat af den af *Næringen* flydende Indtægt, hvortil bl. a. Indtægt af Skov- og Landbrug ikke henregnes, har man anset det for rettest, at Dødsboer inddrages under Erhvervsbeskatningen i Lighed med Institutioner og Stiftelser, hvorfor den heromhandlede Lovbestemmelse foreslaas ophævet.

Til § 7.

Slutningsbestemmelsen i Paragraffen, hvorefter Undladelsen af at benytte Selvangivelse medfører, at Skatten eventuelt beregnes efter et større Beløb end den virkelige Indkomst, er enslydende med den tilsvarende Bestemmelse i Lov Nr. 104 af 15. Maj 1903 § 41.

Til § 10.

Tilføjelsen i 1ste Punktum: »eller er Medindehaver af Erhvervsvirksomhed« skal tydeliggøre, at Deltagere i Erhvervs-Interessentskaber ere skattepligtige til Erhvervs kommunen, selv om de ikke tage aktiv Del i Forretningens Drift.

Retten til Forhøjelse eller Nedsættelse af Erhvervsindtægten kommer ikke til Anvendelse paa Personer, som ikke have skattepligtigt Ophold i nogen Kommune her i Landet, ej heller paa offentlige Institutioner, Stiftelser eller Dødsboer.

I Overensstemmelse hermed foreslaar man for *Københavns* og *Frederiksbjergs* Vedkommende, at i de her nævnte Tilfælde *Skatteprocenten* skal komme til Anvendelse, medens derimod de erhvervsskattepligtige, som have Ophold i en anden Kommune her i Landet, skulle beskattes med to Tredjedele af den *Gennemsnitsprocent*, hvormed den Indkomst, der tjener som Grundlag for deres Ansættelse til Statsindkomstskat for det